

SZERESS és NEVESS!

Arlene James

Szárba szökkent szerelem..... 3

Cara Colter

Saját kezébe..... 93

Christine Flynn

Közjáték..... 179

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátáról vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictionally, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Deborah Rother, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Bianca 182. eredeti címe: Fortune Finds Florist (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Cara Colter, 2002 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Bianca 180. eredeti címe: What Child Is This? (Silhouette, Romance)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

© Christine Flynn, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Bianca 185. eredeti címe: Hot August Nights (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Csátó Gabriella

● *Kép:* iStockphoto

ISBN 978-963-448-086-0

HU ISSN 1787-0216

A Tiffany Szeres és nevs! a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@charlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia ROMANA Szívhang TIFFANY BIANCA SZÉPHISTÓRIA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvenypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 701002

● *Nyomatás időpontja:* 2017/18.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Arlene James

Szárba szökkent szerelem

***A** virágboltot üzemeltető csinos Sierra egy távoli rokonától váratlanul egymillió dollárt örököl, s végre megvalósíthatja élete álmát, létrehozhat egy kertészetet. Mivel hiányzik a tapasztalata, kapóra jön neki Sam, a fiatal agrármérnök. A közös munka teljes siker, és a magánéletben is egymásra találhatnak, de Sam úgy érzi, sosem fog megfelelni az asszonynak...*

1. FEJEZET

Sam megigazította kockás inge gallérját, majd farmerja szárába törölte a csizmája orrát. Végezetül, mivel fázott a jeges északi szélben, összegombolta magán a kabátot, és nagy levegőt vett.

Tagadhatatlanul ideges volt. Asszonyokkal üzletelni – ez valami egészen új volt számára, hiszen a mezőgazdaság hagyományosan a férfiak felségterülete. De változnak az idők, és egy értelmes, rugalmas ember ugyebár tud haladni a korral.

Sierra Carlont nem ismerte személyesen. Mindössze annyit hallott róla, hogy apja, a gazdag Fort Worth-i üzletember kitagadta, egy távoli rokonától azonban nemrégiben egymillió dollárt örökölt. Ja, és persze azt is tudta, hogy a nőnek van egy lánya, akit egyedül nevel. Hogy elvált, vagy soha nem is volt férjénél... Ki tudja?

Sam kinyitotta a virágüzlet nehéz üvegajtóját, mire megszólalt egy dallamcsengő. Kellemes, virágillatú meleg fogadta odabenn a tágas eladótérben, s alighogy belépett, a jobb oldali ajtónyílásban feltűnt egy alacsony, gömbölyded, férfiasan rövidre nyírt hajú asszonyság. Abban a hiszembben, hogy a tulajdonossal áll szemközt, Sam bemutatkozott:

– Üdvözlöm, Sam Jayce vagyok.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Jayce! – hangzott a kissé meglepett válasz. – Az én nevem Bette Grouper. Mivel szolgálhatok?

– Öö... Valójában semmivel, az a helyzet, hogy Miss Carltonnal van megbeszélésem.

A nő egy lépcsőre mutatott Sam háta mögött.

– Ott menjen fel! A legutolsó ajtó az irodája. Kopogjon, aztán menjen be nyugodtan!

– Köszönöm.

Miközben felment az első emeletre, Sam két kezével végigsimított rövidre nyírt haján. Mivel igen erős forgóval verte meg a természet, a praktikus, férfias hajviseletet részesítette előnyben, mely nem igényelt különösebb fésülést vagy formázást.

Amikor elérte az utolsó ajtót, határozottan bekopogott, majd a tanácsnak megfelelően le akarta nyomni a kilincset, az ajtó azonban hirtelen kinyílt. Egy magas, karcsú, vörös hajú nő állt előtte khaki miniszoknyában és homokszínű selyemblúzban.

– Samuel Jayce, ha nem tévedek – nyújtott kezét mosolyogva.

A fiatalembernek torkán akadtak az üdvözlő szavak. Sierra Carlton szépsége és megjelenése valósággal letaglózta.

Egyszeriben elszégyellte magát, hogy úgy néz ki, mint valami szakadt segédmunkás. Persze öltönyben aligha jöhetett volna tárgyalni, már csak azért sem, mert nem volt öltönye. De azért felvehette volna az új farmerját, meg valami rendesebb inget... Milyen kár, hogy elkésett ezzel a felismeréssel!

Némi fáziskéséssel ragadta meg a nő kezét, mely puha volt, és kecses, s közben szeme valósággal itta az eléje táruló látványt.

Az asszony alig volt alacsonyabb nála. Nyúlánk termete csak még gömbölyűbbnek láttatta melle halmát és a csípőjét, ahonnan Sam tekintete karcsú nyakára, majd az arcára vándorolt. Széles járomcsontja és erős, határozott álla ellenére Sierra Carlton igencsak nőies jelenség volt. Nagy, kékeszöld szemét lángvörös hajánál néhány árnyalattal sötétebb szempilla és szemöldök övezte, érzéki ajka pedig korallvörösén csillogott, csakúgy, mint gondosan manikűrözött körme. Makulátlan bőre szinte sugárzott a frissességtől és az egészségtől.

Sam első látásra úgy huszonnégy-huszonöt évesnek gondolta, de a tökéletes smink és a határozott fellépés arról tanúskodott, hogy valószínűleg idősebb.

– Hívjon csak egyszerűen Samnek! – nyögte ki végül hosszas, bémult hallgatás után, majd ügyetlenül hozzáfűzte: – Asszonyom.

A nő ajka mintha megrándult volna, de szerencsére nem nevette el magát. A fejével intett Samnek, hogy kerüljön beljebb, és a fiatalember csak most vette észre, hogy még mindig a kezét szorongatja. Gyorsan elengedte hát, és belépett.

– Oda nyugodtan leteheti a kabátját – mutatott egy székre Sierra Carlton, miközben átvágott a pompás, antik bútorokkal berendezett szalonon.

Sam engedelmeskedett, s közben azon töprengett, vajon mibe kerülhetett az egyedi berendezés. Követte az asszonyt a szomszédos irodába, ahol cserepes növényekkel telerakott irattároló szekrények borították a szemközti rozsdaszínű falat. A padlót puha, virágmintás szőnyeg takarta, az ablakot pedig művészien elrendezett világoszöld függöny. A helyiség közepén modern íróasztal állt, mögötte bőr igazgatói szék, előtte fotelek a látogatóknak.

Sierra Carlton egy elegáns mozdulattal belibbert az asztal mögé, és leereszkedett a székébe. A függőnynél tökéletesebb háttérrel aligha választhatott volna magának. Lángoló vörös sörénye lélegzetelállító ellentétet képezett a világoszöld drapériával.

– Foglaljon helyet, Sam!

– Köszönöm. – A fiatalember leült az egyik fotelbe, és minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy hangot ne adjon elragadtatottságának. – Miss Carlton, úgy hallottam...

– Sierra – javította ki kedvesen az asszony. – Ha én a keresztnévén szólítom, maga is nyugodtan elhagyhatja a formásokat.

Sam biccentett.

– Szóval, úgy hallottam, Sierra, hogy virágkertészetet kíván létesíteni azon a várostól északnyugatra eső földdarabon, melyet nemrég vásárolt.

– És ha igen?

A nő kihúzta magát, aminek következtében még inkább előreugrott a melle. Sam szeme odatapadt, de aztán nyelt egy nagyot, és jelentős erőfeszítés árán sikerült visszaemlennie pillantását beszélgetőpartnerére arcára.

– Akkor én vagyok a maga embere. Ugyanis képzett mezőgazdász vagyok, pontosabban agrármérnök, és abból élek, hogy földbirtokosoknak ajánlom fel a szolgálataimat, a talaj-előkészítő munkálatoktól egészen az aratásig. Teljes munkagépparkkal rendelkezem, továbbá elegendő tapasztalattal ahhoz, hogy sikerre vigyem a vállalkozását. Máris beleástam magam a virágkertészetbe, és ha megmutatja a területet, hamarosan elkészíthetem a vetési és ültetési tervet.

– Aha, a tervet!

– Igen. Mint bizonyára tudja, a mezőgazdaság napjainkban már a legapróbb részletekig megtervezett, teljesen gépesített nagyüzem. Persze még mindig sok múlik az anyatermészetten, de csupán annyit bízunk a véletlenre, amennyit feltétlenül szükséges. A környéken egyébként rég feltört szántókon folyik a termelés, a maga földje azonban legelő. Ez persze korántsem jelenti azt, hogy nem lehet mezőgazdasági művelés alá vonni, de a hasznosításhoz mindenképpen alapos talajjavításra és kemény munkára lesz szükség.

Sierra Carlton hátradőlt a székében, karcsú ujjai közt egy tollszárat forgatott.

– Remélem, nem sértődik meg, de meg kell kérdeznem... Nem túl fiatal ahhoz, hogy ekkora fába vágja a fejszét?

– Elmúltam huszonnégy éves – jelentette ki dacosan Sam. – A texasi főiskola mezőgazdálkodási karán végeztem, és számos referenciával szolgálhatok. – Egy összehajtogatott papírlapot halászott ki az inge zsebéből, és átnyújtotta az aszornynak. – Ezenkívül tizennégy éves korom óta gazdálkodom, tehát tíz év gyakorlat van a hátam mögött.

Sierra átfutotta a papiroson feltüntetett neveket és címeiket.

– Ejha! Maga aztán mindenhol megfordult, Longview-tól El Pasóig. Egyáltalán hogyan került ide?

– Itt születtem – felelte egyszerűen a fiatalember. – És visszatértem a szülőföldre, egyrészt, mert a talaj adottságai itt különösen kedvezőek, másrészt, mert gondoskodnom kell a húgaimról, akik hétévesek és ikrek. Úgy hallottam, magának is van egy kislánya.

Sierra elmosolyodott, majd félretette az elégedett megbízók listáját.

– Igen. De ő már nyolcéves, pontosabban mindjárt kilenc.

– Ha ilyen kicsi a korkülönbség, lehet, hogy a lányok ismerik is egymást az iskolából – vetette fel Sam.

– Az bizony meglehet. Majd megkérdezem Tyree-t.

A fiatalember bólintott.

– És az ajánlatomhoz mit szól? – kérdezte. – Érdeklí a dolog? Mert ha meg-
egyezőnk, meggyőződésém, hogy szép pénzt kereshetünk mindketten.

Sierra eltöprengett, közben a tollszárral finoman az állát ütögette.

– Megkérdezhetem, hogyan szerzett tudomást a terveimről?

Sam láthatóan zavarba jött, kelletlenül fészkelődött a székén.

– A bankban hallottam – felelte őszintén. – Mr. Ontario volt olyan kedves,
hogy hitelt nyújtott nekem munkagépvásárláshoz, sőt, hogy fizetni tudjam a tör-
lesztőrészeket, még ügyfeleket is ajánlott. Nemrég pedig kibővítette a hitelke-
retemet, hogy fejleszthessem a vállalkozásomat.

– Mr. Ontario mesélt volna rólam magának? Pedig azt hittem, ő nincs nagy vé-
leménnyel az elképzeléseimről.

Az asszony arcát elégedett mosoly ragyogta be, amely ha lehet, csak még szebbé
tette; így aztán Sam számára nagy volt a kísértés, hogy ne hervassza le az ajkáról
ezt a mosolyt. Azonban igen fontosnak tartotta a nyíltságot és a becsületességet,
különösen, ha üzletről volt szó.

– Hogy őszinte legyek, nem nekem mesélt róla. Éppen az irodájában ültem,
amikor valaki felhívta telefonon, és akkor került szóba. Távol állt tőlem, hogy
hallgatózzam, viszont a fületem aligha dughattam be.

– Vagy úgy!

A varázslatos mosoly eltűnt, mintha soha nem is lett volna.

Sam ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy vigasztalón átölelje Sierrát, vagy
legalábbis megveregesse a vállát. Ehelyett azonban előrehajolt, és mély meggyő-
ződéssel csak ennyit mondott:

– Ami a terveit illeti, én egészen más véleményen vagyok, mint Mr. Ontario.
Hogy errefelé még sohasem hoztak létre virágkertészetet legelő feltörésével, az
messze nem jelenti azt, hogy a dolog megvalósíthatatlan, és hogy botorság volna
belevágni.

Az asszony szép ívű, telt ajka ismét mosolyra húzódott.

– No és mennyit gondolt a szolgálataiért?

Sam összekulcsolta a kezét az ölében.

– Nézze, asszo... bocsánat, Sierra! Szóval ez igencsak munkaiigényes vállalko-
zás lesz, és becslésem szerint nagyjából ugyanannyit fektetünk bele mindketten.
Magáé a föld és a tőke, enyémeke viszont a gépek, enyém a szaktudás meg persze
a fizikai teljesítőképesség. Vagyis teljesen egyenrangú társak lehetnénk.

– Társak? – hökkent meg a szón Sierra.

– Pontosan – biccentett a fiú nyugalmat erőltetve magára, holott minden por-
cikája remegett a visszafojtott izgalomtól. – Csak úgy vállalom a feladatot, ha
fele-fele arányban osztozunk a későbbi hasznon.

A nő nagy levegőt vett, majd az ajkába harapott. Szép, fehér, egyenletes fog-
sorának látványa Sam eszébe juttatta, hogy a lányokat rövidesen muszáj lesz
fogszabályozásra vinni. Aztán elhessegette ezt az ostoba gondolatot, de így még

lassabban teltek a másodpercek. Átkozottul nehéz volt nyugton maradnia. Sierra hirtelen az asztalra dobta a tollszárat, és felállt.

– Eredetileg nem állt szándékomban társulni senkivel. Megértheti, hogy egyik percről a másikra nem hozhatok ilyen komoly és fontos döntést.

Sam ügyesen leplezte csalódottságát.

– Persze, ez természetes – mondta fesztelenül. – Gondolja csak nyugodtan át, és aztán értesítsen! Legalább lesz ideje ellenőrizni az ajánlóleveleimet.

– Így igaz.

– Akkor... – A fiatalember felállt. – Én nem is zavarok tovább. Megvan a telefonszámom, ugye?

– Igen – nyújtott kezét Sierra. – Köszönöm, hogy eljött. Nagyon... tanulságos beszélgetés volt.

Sam erőteljesen megrázta a feléje nyújtott jobbot.

– Én köszönöm, hogy meghallgatott. És kérem, mihamarabb hozza meg döntését, mert ha már a nyáron virágokat szeretne látni a legelőn, hamarosan el kell kezdeni a talaj-előkészítő munkálatokat.

– Legkésőbb a jövő héten értesítem – ígérte az asszony, egy pillantást vetve a határidőnaplójára.

Samnek nem volt más választása, meg kellett elégednie ennyivel. Sierra kikísérte a szalonba, ahol a fiatalember felvette a kabátját, majd lement vele a lépcsőn, egészen az üzlet bejáratáig. Közben szó esett az időjárásról, meg egyéb semleges témákról, és bár igen udvariasan elbeszélgettek, a hideg utcára kilépve Samet hatalmába kerítette az a kellemetlen érzés, hogy mindent, de mindent elpuskázott.

Sierra a kirakatüvegen át nézte Samet, ahogy zsebre dugott kézzel, hosszú léptekkel átvág az utcán. Nem igazán tudta, kire-mire számított, de az biztos, hogy nem egy ilyen művelt, kellemes fiatalemberre.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte meg hátra sem fordulva Bette-től, aki a pult mögött állt.

– Azt, hogy szívesen volnék tizenöt évvel fiatalabb, és huszonöt kilóval kevesebb.

Sierra nevetve pillantott át a válla fölött.

– Mi tagadás, aranyos fiú.

– Aranyos? – háborgott Bette. – Annyira azért még nem vagyok vén, hogy szimplán aranyosnak tituláljak egy ilyen izmos mellkast és széles vállat, hogy a többről már ne is beszéljünk.

– Ugyan, ugyan, hiszen jóformán gyerek még – csillapította alkalmazottját Sierra, ám egyidejűleg arra gondolt, hogy ezt a „gyereket” alighanem az égiek küldték a számára.

Igaz, büszkesége tiltakozott ellene, hogy üzlettársat vegyen maga mellé. Szerette volna egyedül vinni valamire, már csak azért is, hogy az apjának bizonyítson. Egész életében azt hallotta tőle, hogy semmihez sem ért, hogy képtelen irányítani a pénzügyeit, és így tovább. El tudta képzelni, mit fog az

apja gondolni, ha most társat vesz maga mellé, s ráadásul egy ilyen fiatal és *jóképű* társat, mint Sam Jayce.

Az asszony elmerengett. Igen, a fiú határozottan jóképű volt. Magas homloka értelemről, erőteljes álla és nemes metszésű orra határozottságról, erős akaratról árulkodott. Világoszöld szemét sűrű pillák árnyékolták, szép ívű ajka pedig majdhogynem nőies jegyeket hordozott, de az összkép persze csöppet sem volt nőiesnek mondható.

Annál is kevésbé, mert Sam szálás termetű volt, és irigylésre méltó izomzatral rendelkezett. Sierrának most is melege lett, amikor eszébe jutott nagy, erős keze és a farmert teljesen kitöltő izmos combja. Nagy kár, hogy nem idősebb vagy tíz évvel!

Másrészről viszont éppen a kora válhat előnyére, pont a huszonnégy éve teheti eszményi üzlettárssá. Mert azok az érettebb férfiak, akiknek Sierra mind ez idáig említést tett a terveiről, úgy kezelték, mint valami holdkórost. Sam Jayce talán még mer álmodni, és elég tettvagy buzog benne ahhoz, hogy meg is akarja valósítani ezeket az álmokat.

De vajon hogyan derítse ki, hogy tényleg Sam az ő embere? Persze az ajánlólevelek ellenőrzése is jó módszer, csak fölöttébb valószínű, hogy a felsorolt, gondosan kiválogatott személyek egy emberként Sam Jayce dicséretét zengik majd. Sokkal célravezetőbb egy pártatlan, ámde tájékozott személyt megkérdezni, aki minden pletykát ismer a városban.

Sierrának a lélegzete is elakadt, amikor kiszállt mutatós európai autójából, olyan erővel taszította mellbe az éles januári szél. Ez a kocsi volt egyébként az első luxuscikk, amelyre szert tett az örökség kézhezvétele után. Szegény jó Edwin bácsi, isten nyugosztalja!

Átküzde magát a parkolón egyenesen a kis bevásárlóközpont felé tartott, melyben annak idején első virágboltját megnyitotta. Meglökte a nehéz üvegajtót, és már benn is volt a hangulatos kávézóban, ahol friss, gőzölgő kávé és helyben sült sütemények illata fogadta. Ha valaki felvilágosítással szolgálhat Sam Jayce-ről, akkor Gwyn Dunstan, a kávézó tulajdonosa egészen biztosan. Gwyn, aki régi barátnője volt Sierrának, éppen egy tálcát egyensúlyozott át a termen, mely alaposan meg volt rakva csészékkel és fahéjas tekerccsel. A kávézóban pezsgett az élet, a zord idő rengeteg vendéget csalt be a finom, illatos melegbe.

Gwyn gyorsan kiszolgálta azt a négy férfiút, akik a kávé és a fahéjas tekerccset rendelték, aztán előhívta a konyhából a lányát, Mollyt, és kitárt karral Sierra üdvözlésére sietett.

– Csuda jól nézel ki, öreglány! No halljam, mi újság tifelétek?

– Csupa jó – ölelte át Gwynt szeretettel az asszony. – És te? Jól vagy?

– Köszönöm, éldegélek. – Gwyn éles nyelvéről híresült el a városkában, de akik jól ismerték, tudták, hogy nála jószívűbb, kedvesebb teremtést keresve sem lehet találni.

Közben a tizenhét éves, szőke, nádszálkarcsú Molly is kijött a konyhából. Ha éppen nem anyjának segített a kávézóban, gyermekfelügyelettel igyekezett megkezesni egy kis mellékést, és többek között Sierra lányára is többször vigyázott már.

– Szia, Sierra! Tyree jól van?

– Igen, primán. Máris a kilencedik születésnap lázában ég, pedig addig még van jó két és fél hónapunk.

– Ilyenek a gyerekek! – legyintett Gwyn. – Csak az ünnepnapok éltetik őket.

– Ez alighanem így van – biccentett Sierra. – Beszélhetnénk valahol négy-szemközt?

– Persze. Az irodámban. Vigyünk magunkkal egy-egy csésze kávé, jó?

Két perccel később már mindketten a konyha mögötti aprócska helyiségben ültek, egy kicsiny fémasztalnál, mely Gwyn íróasztalául szolgált.

– Na, mi a baj? Mit csinált már megint Dennis?

– Ő éppenséggel mindig csinál valamit, amit nem kellene, de most nem azért jöttem, hogy róla beszéljünk.

Dennis Sierra exférje volt, aki három évig egyáltalán nem is hallatott magáról, de aztán neje milliós örökségének hírére váratlanul felbukkant, és igyekezett megnehezíteni az asszony életét. A nő arra ocsúdott, hogy eleddig bűbajos, szófogadó kislánya – nyilvánvalóan apja hatására – kezelhetetlen, dacos teremtményé változott, akinek semmi sem jó eléggé.

– Ismersz egy Sam Jayce nevű fiatalembert?

Gwyn szemöldöke a homloka közepéig szökött a csodálkozástól.

– Miért kérded?

– Mert üzlettársnak ajánlkozott a kertészetembe.

– Emlékszel még arra az asszonyra, akit pár éve megöltek, itt a városban?

– Akit agyonvert az a vadállat férje?

Gwyn bólintott.

– Sarah Jayce-nek hívták. Ő volt Sam édesanyja.

– Egek!

– Azért kellett meghalnia, mert részeges, zsarnoki férje elől elrejtette a kislányait.

– Akik ikrek – suttogta Sierra.

– Pontosan. Szegény asszony nyilvánvalóan okkal dugdosta a gyerekeket, attól tartott, hogy az a szörnyeteg kezét emel rájuk. Sam egyébként már nem lakott otthon, amikor a lányok születtek. Az anyja jóval előbb, tizennégy évesen nevelőszülőkhöz adta, hogy megkímélje az apai verésektől... A legjobb barátja a szomszédomban lakott, így aztán jól ismertem őt. Nagyon udvarias, kedves srác volt akkoriban.

– Most is az – dünnyögte Sierra.

– Ez nem lep meg. – Gwyn felsóhajtott. – Tizenhat éves korában Samnek a nevelőszüleinél sem volt többé maradása, mert az apja időnként ott is felbukkant, persze csontrészegen, és erőszakoskodott, meg kötekedett. Így aztán nyakába vette

a világot, és csak akkor jött vissza, amikor az édesanyja meghalt, az apját pedig börtönbe zárták. Ő lett a lányok gyámja. A megüresedett Jayce-házba költöztek be, a várostól mintegy hat mérföldnyire, nyugatra. Állítólag agrármérnöki diplomája van, és igen figyelemreméltó üzleti érzékkel rendelkezik. Még a vén, bizalmatlan Jake Ontariót is rávette, hogy kölesönt folyósítson neki, és úgy tűnik, azóta egyesbe került anyagilag. Egyszóval nem teszel rossz lóra, ha vele üzletelsz.

Sierra hátradőlt a székén, és felsóhajtott.

– Hú! Ha a vendégeid csak sejtenék, mennyi mindent tudsz róluk... Amit elmondtál, abból az derül ki számomra, hogy ez a szegény fiú legfeljebb lócitromot kapott ajándékba a sorstól, de valahogyan mégis limonádét készített belőle.

– Úgy ám! – bólogatott Gwyn. – Rengeteget dolgozik, és az életében a húgai állnak az első helyen. Ha látnád, milyen szépek, okosak és jól neveltek azok a gyerekek! Ezt onnan tudom, hogy Molly tavaly nyáron pár hétig vigyázott rájuk. Mondanom sem kell, hogy időközben teljesen beleesett Sambe.

– Azon nincs mit csodálkozni – állapította meg Sierra.

A barátnője felnevetett.

– Sam az a fajta, akiért megvesznek a lányok, és ő ezt még csak észre sem veszi.

Sierra nem erőltette tovább ezt a témát.

– Köszönöm, Gwyn. Nagyon hálás vagyok a részletes felvilágosításért. De most mesélj egy kicsit magatokról! Hogy vagytok, hogy megy az üzlet mostanában?

Az asszony pedig mesélt hosszú percekgig, és Sierra a kávéját szűrőcsölve, érdeklődéssel hallgatta. De közben sem tudta a fejéből kiverni Samet. Ennek persze nem a fiatalember vonzó megjelenése volt az oka – illetve nem csak az. Hanem az öröm, hogy végre kezében van az eszköz tervei megvalósításához.

2. FEJEZET

Az elmúlt tíz percben Sierra már vagy tízszer megnézte az óráját. Hiába bizonygatta magának, hogy semmi oka az idegességre, az mit sem használt.

Ha a Gwynnel folytatott beszélgetést követően maradtak még kétségei egyáltalán, azokat egy pillanat alatt elsöpörte az ügyvédje, aki megerősítette a barát-nőjétől hallottakat, sőt újabb bizalomébresztő hírekkel szolgált Samról.

A fiatalember nemcsak hogy maga fizette a tanulmányait, példamutatóan nevelte a húgait, és felvirágoztatta vállalkozását egy közismerten kukacoskodó bankártól kapott hitel segítségével – hanem időközben teljesen kifizette a Jayce-házat terhelő jelzálogot, és így tehermentessé tette anyai örökségüket. Vagyis amihez nyúlt, az mind arannyá vált, s csupán idő kérdése, hogy a virágkertészet ügyét is sikerre vigye, állította az ügyvéd.

Így aztán Sierra haladéktalanul meg is szövegeztette vele a társulási szerződést, mely ugyan hagyott bizonyos mozgásteret, de a fontos kérdésekben neki biztosította a döntés jogát.

Sam percre pontosan érkezett, fekete farmernadrágban, fehér ingben és az alakját hangsúlyozó fekete kordbársony zakóban.

Sierra szíve igencsak kalapált, amikor megpillantotta, de ez egyáltalán nem látszott rajta: ajkán hűvös mosollyal, összeszedetten bocsátotta be az irodájába.

– Örülök, hogy eljött, Sam. Kérem, foglaljon helyet!

A fiatalember engedelmesen leült.

– Nos, meggondolta a dolgot?

– Igen. És úgy döntöttem, hogy elfogadom az ajánlatát.

A mosoly, melyet az igenlő válasz csalt Sam ajkára, először csak a szeméből sugárzott, aztán megjelentek a nevetőgödröcskék az arcán, végül kivillant szikrázóan fehér, egészséges fogora.

Sierra szíve már nem is kalapált; olyan vadul vert, majd kiugrott a helyéről. Ettől azonban maga is annyira megijedt, hogy gyorsan áttért a szárazabb, anyagi vonatkozású kérdésekre, méghozzá kicsit nyersebben, mint eredetileg szeretne volna.

– Vettem a bátorságot, és az ügyvédemmel elkészítettem egy szerződést. Amennyiben aláírja, akár ma megkezdhetjük az előkészületeket. – Azzal néhány papírlapot meg egy töltőtollat csúsztatott át az asztal túloldalára.

Sam homloka ráncba szaladt, de azért kézbe vette a lapokat.